

The United States and the Disruption of the International Balancing Process (2000–2025)

Gholamali Chegenizadeh, Faculty Member, Department of International Relations, Faculty of Law and Political Science, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran.

corresponding AuthorEmail Address: chegenizadeh@atu.ac.ir

Introduction

Balance of power theory, once regarded as an “iron law” of international politics, faced serious explanatory challenges in the post-Cold War era. Yet China’s rapid rise over the past two decades (2009–2025) has once again placed the logic of balancing at the center of academic debate. The significance of this study lies in the transformation of international power dynamics since the Cold War. Today’s balancing process, particularly in the context of U.S.-China strategic relations, has extended beyond conventional forms of internal and external balancing toward an active U.S. strategy aimed at disrupting the process of balancing against the dominant power. This study therefore adopts a dynamic and dialectical understanding of balancing and examines how the dominant power, the United States, uses diplomatic and strategic instruments to prolong its position of primacy and impede the emergence of effective balancing against it.

The central question of this study is how a dominant power can delay its decline and prolong its supremacy. Drawing on neoclassical realism and the concepts of “underbalancing” and “resource mobilization,” the study argues that the United States has disrupted the natural process of international balancing through a pattern of “hybrid and networked balancing.” This strategy, centered on the securitization of trade and technology, seeks to prevent the emergence of competing poles in the international system

Article type: Original Research

How to cite this article: Chegenizadeh, G. (2026). The United States and the Disruption of the International Balancing Process (2000–2026). *Strategic Studies Quarterly*, 29(1), 161–196. Doi: 10.22034/ssq.2026.573663.4363

by moving beyond traditional alliances and toward new forms of multilateral connectivity.

Methodology

The study combines basic and applied research. It employs a case-study approach, focusing on U.S. efforts to disrupt the balancing process vis-à-vis China, complemented by a trend-analysis approach. A mixed-methods design within an empirical-analytical paradigm is used to achieve the research objectives, combining the use of existing data with in-depth analysis. The data and information analyzed in this study are drawn from a combination of library-based sources, both print and digital, as well as credible online sources.

The theoretical framework rests on four analytical levels. First, the study makes a fundamental distinction between “balancing as a structural condition” and “balancing as an intentional process,” a distinction that is essential for understanding U.S. behavior. Second, it draws on Stephen Walt’s balance of threat theory, according to which states respond to perceived threats rather than to power alone. Third, it incorporates key insights from neoclassical realism, particularly Randall Schweller’s concept of the “underbalancing” and Jeffrey Taliaferro’s concept of “resource mobilization.” Fourth, it draws on Kenneth Waltz’s argument concerning the suppression of rival balancing, according to which a dominant power can temporarily disrupt the process through which other states seek to balance against it.

By integrating these four analytical dimensions, the study develops a theoretical model of “suppressive balancing.” To examine this model empirically, it analyzes U.S.-China strategic competition across five presidential administrations: George W. Bush, Barack Obama, Donald Trump’s first administration, Joe Biden, and Donald Trump’s second administration.

Findings and Discussion

The findings indicate that between 2000 and 2025, the United States gradually moved beyond conventional balancing to deliberately disrupt the natural process of international balancing through a strategy of suppressive balancing. During the George W. Bush administration, this was evi-

dent in the U.S. withdrawal from the Anti-Ballistic Missile (ABM) Treaty, the strengthening of Taiwan's military capabilities, and the restructuring of military alignments with India and Japan. Under Obama, the 2008 financial crisis and the costs of the wars in Iraq and Afghanistan contributed to "underbalancing" in U.S. foreign policy. Rather than relying primarily on hard balancing, Obama pursued soft balancing through initiatives such as the Trans-Pacific Partnership (TPP) and efforts to promote norms in the South China Sea.

During Donald Trump's first administration, U.S. policy shifted from neoclassical caution toward a more explicitly offensive realist orientation. China was identified as a "revisionist power" in the 2017 National Security Strategy. The trade war with China, sanctions and restrictions targeting Huawei, and the U.S. withdrawal from the TPP were among the major manifestations of U.S. efforts to disrupt the balancing process during this period. Under Biden, several of the measures introduced under Trump were institutionalized. Legislation such as the CHIPS and Science Act and the Inflation Reduction Act was adopted to mobilize domestic resources and strengthen internal balancing against China. At the same time, external balancing mechanisms that did not entail direct military confrontation were reinforced through arrangements such as AUKUS and the Quad.

During Trump's second administration (2025–2026), aggressive tariff policies, controls on technology exports, and artificial-intelligence agreements in the Persian Gulf emerged as further examples of suppressive balancing in an era increasingly shaped by advanced technologies.

Overall, the findings suggest that by disrupting the natural process of balancing, the United States has been able to delay the emergence of China as a peer competitor. This strategy, however, is highly resource-intensive and is unlikely to remain sustainable over the long term. Structural pressures will ultimately push the international system toward bipolar balancing.

Conclusion

Moving beyond conventional realist approaches, this study introduces "suppressive balancing" as a third approach alongside internal and external balancing. Internal balancing involves strengthening a state's power by expanding its domestic economic and military capabilities, whereas external balancing relies on alliances to distribute the costs of countering a rival. By

contrast, a strategy of disrupting the balancing process seeks to preserve the dominant power's position of primacy not primarily by increasing its own capabilities, but by constraining and weakening its rival through instruments such as technology controls, economic sanctions, and the securitization of trade. Although this can be effective in the short term, it requires substantial resources and is difficult to sustain over an extended period.

The empirical findings further suggest that 2025 and 2026 constitute a critical window for the United States. China's military modernization, including the commissioning of the Fujian aircraft carrier and the expansion of its naval fleet to approximately 400 vessels, together with the emergence of China's "Wolf Warrior" diplomacy, has reinforced perceptions of increasingly assertive intentions on the part of Beijing. From an offensive realist perspective, the United States is therefore compelled to prevent further growth in Chinese power during this critical period. At the same time, however, the deep economic interdependence between the two countries and the enormous costs of complete economic decoupling constrain the prospects for comprehensive confrontation.

Ultimately, drawing on Waltz's prediction, the study identifies the emergence of a bipolar international system as the most likely future trajectory of the international order. Unlike the Cold War, however, this new bipolarity is unlikely to reproduce the same fundamental ideological conflict between the Soviet Union and the United States, partly because China has embraced the capitalist economic system. Moreover, the weakening of a sense of "we-ness" among U.S. allies, together with intermittent isolationist tendencies in U.S. foreign policy, has complicated Washington's ability to balance China effectively. Thus, although the strategy of disrupting the balancing process may prove effective in the short term, its long-term viability will be constrained by structural, financial, and alliance-related limitations.

Keywords: *Balance of Power; Suppressive Balancing; U.S.-China Strategic Competition; Neoclassical Realism; Disruption of the Balancing Process.*

Ethical Considerations

Compliance with Ethical Guidelines

This study was approved by the Ethics Committee of Research Institute for Security and Development Studies (ISDS), Tehran, Iran.

Funding Sources

This research received no external funding.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۱۰/۱۳

تاریخ اصلاح: ۱۴۰۵/۰۳/۱۱

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۵/۰۳/۱۸

تاریخ انتشار: ۱۴۰۵/۰۵/۱۴

فصلنامه مطالعات راهبردی

شاپای چاپی: ۷۲۷-۱۷۳۵ | شاپای الکترونیکی: ۲۹۸۰-۹۱۰X

Quarterly.risstudies.org

وزارت علوم، تحقیقات و فناوری
پژوهشگاه مطالعات
امنیت و پیشرفت

آمریکا و مداخله‌گری در فرایند موازنه‌سازی بین‌المللی (۲۰۲۵-۲۰۰۰)

غلامعلی چگنی‌زاده، گروه روابط بین‌الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

ایمیل نویسنده مسئول: chegnizadeh@atu.ac.ir

چکیده

نظریه موازنه قوا که زمانی به عنوان «قانون آهنین» سیاست بین‌الملل شناخته می‌شد، در دوران پساجنگ سرد با چالش‌های تبیینی جدی مواجه شد؛ اما خیزش شتابان چین در دو دهه اخیر، بار دیگر منطق موازنه را به کانون منازعات آکادمیک بازگردانده است. با این حال، موازنه مادر در نظام بین‌الملل کنونی، یعنی ایالات متحده در مقابل خیزش چین، فراتر از الگوهای سنتی موازنه به سمت استراتژی‌ای فعال با عنوان «اختلال در فرایند موازنه‌سازی» حرکت کرده است. بنابراین، این پژوهش با تفکیک میان «موازنه به مثابه خروجی خودکار ساختار» و «موازنه‌سازی به مثابه فرایند ارادی و کارگزارپایه»، در تلاش است تا به این پرسش پاسخ دهد که قدرت مسلط چگونه می‌تواند فرجام افول را به تأخیر اندازد و وضعیت برتری خویش را ماندگارتر کند؟ در پاسخ، با تلفیق آموزه‌های واقع‌گرایی نوکلاسیک و مفاهیم «کسری موازنه» و «بسیج منابع»، استدلال می‌شود که ایالات متحده از طریق الگوی «موازنه‌سازی هیبریدی و شبکه‌ای»، در فرایند طبیعی موازنه‌سازی بین‌المللی اختلال ایجاد کرده است. این استراتژی مداخله‌گرایانه که بر امنیتی‌سازی حوزه تجارت و تکنولوژی استوار است، می‌کوشد با گذار از ائتلاف‌های سنتی، به سمت پیوندهای چندجانبه نوین، از ظهور قطب‌های رقیب در نظم جهانی

نوع مقاله: پژوهشی اصیل

نحوه استناد به این مقاله: چگنی‌زاده، غلامعلی (۱۴۰۵). آمریکا و مداخله‌گری در فرایند موازنه‌سازی بین‌المللی (۲۰۰۰-۲۰۲۵).

فصلنامه مطالعات راهبردی، ۱(۲۹)، ۱۶۱-۱۹۶. Doi: 10.22034/ssq.2026.573663.4363

ممانعت به عمل آورد. ماهیت پژوهش حاضر، ترکیبی از مطالعات بنیادین و توسعه‌ای است. رویکرد پژوهش، مطالعه موردی (اخلال در موازنه آمریکا در برابر چین) است که با رویکرد روندپژوهی تکمیل می‌شود. برای دستیابی به اهداف، از روشی ترکیبی در چهارچوب پارادایم علمی-تجربی بهره گرفته شده است تا علاوه بر به‌کارگیری داده‌های موجود، امکان تحلیل عمیق نیز فراهم آید.

واژگان کلیدی: موازنه قوا، موازنه‌سازی سرکوب‌گرانه، رقابت استراتژیک آمریکا و چین، واقع‌گرایی نوکلاسیک، اختلال در فرایند موازنه‌سازی.

مقدمه

نظریه موازنه قوا که زمانی به عنوان «قانون آهنین» سیاست بین‌الملل شناخته می‌شد، در دوران پساجنگ سرد با چالش‌های تبیینی جدی مواجه شد؛ اما خیزش شتابان چین در دو دهه اخیر (۲۰۰۹-۲۰۲۵)، بار دیگر منطق موازنه را به کانون منازعات آکادمیک بازگردانده است. آنچه بر اهمیت موضوع حاضر می‌افزاید، تغییر ماهیت شرایط و معادلات بین‌المللی نسبت به دوران جنگ سرد است. به عبارتی، مسئله محوری این پژوهش زمانی به درستی صورت‌بندی می‌شود که دریابیم موازنه جاری در نظام بین‌الملل کنونی، یعنی روابط و مناسبات استراتژیک چین و آمریکا، فراتر از الگوهای سنتی موازنه، به سمت استراتژی‌ای فعال ازسوی آمریکا با عنوان «اختلال در فرایند موازنه‌سازی» حرکت کرده است. بنابراین، این پژوهش با تأکید بر فهمی پویا و دیالکتیکی از موازنه، در تلاش است تا تبیین کند قدرت مسلط چگونه با استفاده از تدبیر دیپلماتیک و راهبردی، در پی طولانی‌ترکردن وضعیت برتری خویش و سرکوب فرایند موازنه علیه خود است.

آنچه از مفهوم موازنه در ادبیات روابط بین‌الملل نیز رایج است، تمرکز بر دو رویکرد موازنه‌سازی درونی (ارتقای توان داخلی) و بیرونی (اتحادها و ائتلاف‌ها) است. این نوشتار به دنبال معرفی رویکردی نوین در ادبیات موازنه قدرت از طریق «اخلال و سرکوب روند افزایش قدرت رقیب» است. باین حال، اگر بر اساس منطق والتز (Waltz, 2000a)، موازنه سیستمی در بلندمدت امری اجتناب‌ناپذیر باشد، پرسش بنیادین این است که قدرت مسلط چگونه می‌تواند این فرجام را به تأخیر اندازد و وضعیت برتری خویش را ماندگارتر کند؟ در پاسخ، با تلفیق آموزه‌های واقع‌گرایی نوکلاسیک و مفاهیم «کسری موازنه» و «بسیج

منابع»، استدلال می‌شود که ایالات متحده از طریق الگوی «هماورد هیبریدی و شبکه‌ای»، در فرایند طبیعی موازنه‌سازی بین‌المللی اختلال ایجاد کرده است. این راهبرد، با تکیه بر مداخلاتی که بر امنیتی‌سازی حوزه تجارت و تکنولوژی استوار است، می‌کوشد با گذار از ائتلاف‌های سنتی به سمت پیوندهای چندجانبه نوین، چالش «سلسله‌مراتب دوگانه» را در منطقه ایندوپاسیفیک مدیریت کرده و موقعیت برتر خود را در نظم جهانی استمرار بخشد. نکته مهم در این بحث، ارائه تعریفی عملیاتی و انضمامی از موازنه‌سازی کوتاه‌مدت است که والتز دائماً از آن طفره رفته است.

تمام مواردی که در این تحقیق (۲۰۰۹-۲۰۲۵) بررسی می‌شوند، مصادیقی هستند که در آن‌ها ایالات متحده تلاش می‌کند با استفاده از ابزارهای نهادی انحصاری، انزوای تکنولوژیک رقیب و مداخلات هدفمند در زنجیره ارزش، فرایند موازنه‌سازی جهانی علیه خود را مختل کرده و موقعیت خویش را تثبیت کند. همچنین انتخاب ایالات متحده و چین به عنوان دو بازیگر کلیدی در این بحث، به سبب اهمیت رقابت آن‌ها در تعیین سرنوشت نظم بین‌الملل است و بدیهی است که کاربرد الگوی موازنه جدید، محدود به این مورد نخواهد بود. از این رو، کاربست چنین الگویی در رقابت‌های تاریخی مهم یا منطقه‌ای حال حاضر، می‌تواند به منظور آزمون‌پذیری این رویکرد در پژوهش‌های آتی مدنظر قرار گیرد.

ماهیت پژوهش حاضر، ترکیبی از مطالعات بنیادین و توسعه‌ای است. رویکرد پژوهش، مطالعه‌ای موردی (اخلال در موازنه آمریکا در برابر چین) است که با رویکرد روندپژوهی تکمیل می‌شود. برای دستیابی به اهداف، از روش ترکیبی در چهارچوب پارادایم علمی-تجربی بهره گرفته شده است تا علاوه بر به‌کارگیری داده‌های موجود، امکان تحلیل عمیق نیز فراهم آید. داده‌ها و اطلاعات به‌کاررفته در این مقاله، از ترکیب منابع کتابخانه‌ای (چاپی و دیجیتال) و داده‌های گردآوری شده از طریق منابع آنلاین معتبر، فراهم شده است.

الف) چهارچوب نظری پژوهش: معمای موازنه در عصر گذار قدرت

نظریه موازنه قوا^۱ به عنوان یکی از دیرپاترین و محوری ترین چهارچوب های تبیین رفتار دولت ها در سیاست بین الملل، با پایان جنگ سرد و فروپاشی نظام دو قطبی، وارد دورانی از ابهام و بحران تبیین^۲ شد. خروج سیستم از وضعیت تقابل دو ابر قدرت و تثبیت «لحظه تک قطبی»^۳ به سود ایالات متحده، بسیاری از تحلیل گران و نظریه پردازان، از جمله زیگنیو برژینسکی را بر آن داشت تا مدعی شوند در شرایط نوین جهانی، منطق سنتی موازنه قوا کارآمدی خود را از دست داده و قدرت تبیینی آن در برابر واقعیت های نظم نوین بین المللی به سطحی ناچیز تقلیل یافته است. از منظر این منتقدان، فقدان یک واکنش موازنه بخش فوری و سخت در برابر هژمونی آمریکا، نقضی آشکار بر پیش بینی های واقع گرایی ساختاری تلقی می شود؛ امری که با عکس العمل کنت والتز در مقام معمار واقع گرایی ساختاری مواجه و موجب یک دهه مناظرات بسیار جدی در این حوزه شد. در ادامه این بخش، مروری بر سیر شکل گیری و بلوغ موازنه قدرت ارائه می شود و در این خلال، کاستی های موجود برجسته خواهند شد تا نشان داده شود الگوی جدید چگونه می تواند به نیازهای امروزی در تحلیل موازنه قدرت در رقابت ها پاسخ دهد.

۱. کالبدشکافی مفهوم موازنه: از نظم سیستمی تا مداخله کارگزار

برای درک دقیق پویایی های رقابت قدرت های بزرگ، پیش از هر چیز باید ابهامات معنایی حول واژه موازنه قوا مرتفع شود. ارنست هاس (۱۹۵۳)، در مطالعات کلاسیک خود، دست کم هشت معنای متفاوت برای این مفهوم برمی شمارد که از «توزیع قدرت» تا «سیاستی آگاهانه» و حتی «قانون طبیعت» را شامل می شود. با این حال، در چهارچوب این پژوهش، تمایز بنیادین میان «موازنه به مثابه وضعیتی ساختاری»^۴ و «موازنه سازی به مثابه فرایندی ارادی»^۵، کلید درک رفتار ایالات متحده است. در سطح اول، موازنه در ادبیات نواقع گرایی به مثابه «قانونی خودکار» نگریسته می شود.

-
1. Balance of Power
 2. Explanatory Crisis
 3. Unipolar Moment
 4. Systemic Outcome
 5. Volitional Process

از نظر کنت والتز، موازنه قوا محصول ناگزیر ساختار آنارشیک است؛ به این معنا که در سیستمی خودیار،^۱ دولت‌ها فارغ از تمایلات درونی یا نوع رژیم سیاسی‌شان، به محض ظهور قدرتی برتر، به سمت ایجاد توازن سوق می‌یابند تا بقای خود را تضمین کنند. در این نگاه، موازنه «ساخته» نمی‌شود، بلکه «اتفاق» می‌افتد. بااین حال، بررسی‌های پژوهشی نشان می‌دهند که در دوران پس از جنگ سرد، این انگاره با چالشی جدی مواجه شد. والتز (۲۰۰۰) در تحلیل شرایط سال ۲۰۰۰، به درستی اشاره می‌کند که ایالات متحده به عنوان قدرت مسلط، تلاش دارد تا با استفاده از موقعیت برتر خود، توزیع کنونی قدرت را تثبیت کرده و از ظهور هرگونه قطب رقیب جلوگیری کند. والتز این کوشش را در میان مدت «بی‌فرجام» می‌داند؛ چراکه معتقد است فشارهای ساختاری درنهایت سیستم را به سمت موازنه هدایت خواهند کرد.

بااین حال، در رویکردهای دیگر، به‌ویژه مکتب انگلیسی و آرای متفکرانی چون هدلی بال، این فرجام ماهیتی ارادی و دیپلماتیک پیدا می‌کند. در این دیدگاه، موازنه قوا از خروجی مکانیکی صرف فراتر رفته و به مثابه «نهاد» یا ابزار تدبیر سیاسی مطرح می‌شود که نخبگان از آن برای حفظ ثبات در نظام بین‌الملل بهره می‌برند. اینجاست که بحث «موازنه‌سازی» به مثابه فعالیتی هدفمند مطرح می‌شود. نکته محوری که در این مقاله بر آن تأکید می‌شود، این است: ایالات متحده در وضعیت فعلی توزیع قدرت، صرفاً ناظری بر تحولات سیستمی نیست؛ بلکه به‌طور فعالانه در «فرایند موازنه‌سازی» علیه خود مداخله می‌کند.

در واقع، تفاوت ظریفی میان «موازنه سیستمی» و «فرایند موازنه‌سازی» وجود دارد؛ درحالی‌که ساختار به سمت موازنه گرایش دارد، قدرت مسلط می‌تواند با ابزارهای مختلف، این فرایند را دچار «اختلال» کند. والتز به صراحت بیان می‌دارد که قدرتی مسلط ممکن است فرایند موازنه‌گری را سرکوب یا دچار انحراف کند؛ همان‌گونه که ایالات متحده در قبال متحدان اروپایی خود انجام داد تا مانع از شکل‌گیری قطب امنیتی مستقلی شود (Waltz, 2000b). این مداخله‌گری سلبی در فرایند توزیع یکنواخت قدرت، دقیقاً همان نقطه‌ای است که استراتژی کلان آمریکا را در قبال چین تعریف می‌کند. واشینگتن تمام

1. Self-Help System

توان خود را بر «طولانی‌تر کردن وضعیت موجود» و «ماندگارتر کردن برتری» از طریق مداخلات نظام‌مند در فرایندهای بین‌المللی متمرکز کرده است. از این منظر، موازنه‌سازی دیگر نه واکنشی به قدرت، بلکه میدانی از منازعه است که در آن قدرت مسلط می‌کوشد تا سازوکارهای طبیعی موازنه را از کار بیندازد.

۲. رقابت تحلیلی در منشأ و غایت موازنه‌سازی

درک دقیق پیچیدگی‌های موازنه‌سازی قدرتی نوظهور، مستلزم عبور از یگانگی تحلیل‌های اولیه و ورود به منازعات نظری پیرامون محرک‌ها و اهداف موازنه است. در این سطح، نخستین رقابت تحلیلی میان «نظریه موازنه قوا» و «نظریه موازنه تهدید» شکل می‌گیرد. درحالی‌که کنت والتز بر توزیع مادی قدرت به مثابه تنها متغیر مستقل تأکید داشت، استفن والت با معرفی نظریه موازنه تهدید استدلال کرد که دولت‌ها صرفاً در برابر «قدرت» موازنه ایجاد نمی‌کنند؛ بلکه واکنش آن‌ها معطوف به «تهدید درک شده» است (Walt, 1987). سطح دوم منازعه نظری در این بخش، به جدال پیرامون غایت استراتژیک موازنه میان دو مکتب «واقع‌گرایی تدافعی» و «واقع‌گرایی تهاجمی» بازمی‌گردد. رئالیست‌های تدافعی، همچون چارلز گلاسر و استفن والت، بر این باورند که ساختار بین‌الملل لزوماً به سمت منازعه سوق نمی‌یابد و دولت‌ها با تمرکز بر «موازنه تدافعی» و ارسال پیام‌های اطمینان‌بخش، می‌توانند از معمای امنیت عبور کنند. از این منظر، غایت موازنه، حفظ وضعیت موجود و جلوگیری از سلطه رقیب است، بدون آنکه سیستم به سمت برخورد سخت هدایت شود. در نقطه مقابل، جان مرشایمر در قامت معمار واقع‌گرایی تهاجمی استدلال می‌کند که به دلیل آنارشی و عدم اطمینان از نیات آتی بازیگران، دولت‌ها هرگز به سطح مشخصی از قدرت قانع نمی‌شوند و تنها راه تضمین بقا، پیشینه‌سازی قدرت و تبدیل شدن به هژمون است (Mearsheimer, 2001).

۳. واقع‌گرایی نوکلاسیک و اصلاحات نظری در مفهوم موازنه

درحالی‌که نظریه‌های کلان واقع‌گرایی ساختاری بر فشارهای نظام‌مند به مثابه محرک اصلی موازنه‌سازی تأکید دارند، ناتوانی این رویکرد در تبیین پاسخ‌های نامتوازن، دیرهنگام یا ضعیف دولت‌ها به تهدیدات بیرونی، به ظهور واقع‌گرایی نوکلاسیک منجر شد. این رهیافت با حفظ مفروضات بنیادین واقع‌گرایی، استدلال می‌کند که فشارهای

ساختاری، مستقیماً به سیاست خارجی ترجمه نمی‌شوند؛ بلکه از مجرای متغیرهای سطح واحد عبور کرده و فیلتر می‌شوند. در این راستا، متفکرانی چون رندال شولر و جفری تالیافرو با انجام اصلاحات نظری و تحلیلی، کوشیدند تا قدرت تبیینی و توضیحی مفهوم موازنه قوا را در مواجهه با واقعیت‌های پیچیده سیاسی ارتقا دهند.

یکی از محوری‌ترین مفاهیم در این حوزه، مفهوم «کسری موازنه»^۱ است که ازسوی رندال شولر مطرح شد (Schweller, 2004). شولر استدلال می‌کند که برخلاف پیش‌بینی والتز، دولت‌ها الزاماً در مواجهه با تهدیدات، به موازنه‌سازی بهینه دست نمی‌زنند. از منظر او، پاسخ دولت به تهدید ساختاری، تابعی از «انسجام داخلی» است. در شرایطی که نخبگان سیاسی دچار تشتت آرا باشند، جامعه با شکاف‌های عمیق روبه‌رو باشد یا دولت از درجه پایینی از استقلال در برابر گروه‌های ذی نفوذ برخوردار باشد، دولت دچار کسری موازنه می‌شود؛ یعنی یا واکنشی نشان نمی‌دهد یا بسیار دیر هنگام عمل می‌کند یا به سیاست‌هایی همچون «سواری رایگان»^۲ و «مسئولیت‌گریزی»^۳ روی می‌آورد. این اصلاح نظری، تبیین‌گر این واقعیت است که چرا ایالات متحده در سال‌های آغازین خیزش چین، به دلیل فقدان اجتماع در میان نخبگان سیاسی و غلبه ملاحظات اقتصادی بر محاسبات امنیتی، از اتخاذ رویکردهای قاطع در قبال پکن بازماند.

در کنار شولر، جفری تالیافرو با تمرکز بر مفهوم «بسیج منابع»^۴، لایه دیگری از اصلاحات تحلیلی را به ادبیات موازنه افزود (Taliaferro, 2006). تالیافرو معتقد است توانمندی مادی یک کشور در نظام بین‌الملل، لزوماً به معنای قدرت تأثیرگذار آن نیست، مگر آنکه دولت توانایی استخراج و تبدیل منابع ملی به قدرت نظامی و استراتژیک را داشته باشد. او از مفهوم «دولت استخراج‌کننده»^۵ استفاده می‌کند تا نشان دهد که چگونه ساختارهای نهادی و داخلی یک کشور تعیین می‌کنند که با چه کیفیتی می‌توان منابع اقتصادی و تکنولوژیک را برای اهداف موازنه‌سازی تجهیز کرد.

۴. والتز و ایده سرکوب موازنه رقیب

1. Under Balancing

2. Free-Riding

3. Buck-Passing

4. Resource Mobilization

5. Extractive State

کنت والتز (Waltz, 2000a, 2000b) در دو نوشتار خود با طرحی غیرمستقیم، ایده‌ای تازه درباره سازوکارهای موازنه قوا بیان می‌کند که همسو با تحلیل اسپایکمن (۱۹۴۲)، دلایل تعلل در شکل‌گیری موازنه علیه قدرت برتر را روشن می‌کند. با تسامح می‌توان این ایده را «نقش آفرینی مداخله‌گرایانه یا سرکوب‌گرایانه» قدرت مسلط در فرایند موازنه‌سازی علیه خود» نامید؛ گرچه والتز به دلایلی اشاره می‌کند که این عامل را در کوتاه‌مدت مؤثر و نقش طولانی مدت آن را منتفی می‌داند. والتز (Waltz, 2000b: ۵-۱۴) در پاسخ به منتقدان نظریه موازنه قوا بیان می‌دارد که هنوز باید منتظر ظهور رفتارهای موازنه‌بخش در برابر آمریکا باشیم؛ هرچند این امر با تأخیر انجام شود. والتز برای پاسخ به منتقدان این نظریه، دو علت کلیدی برای ناپایداری نظام بین‌الملل تک‌قطبی و نبود هژمون برمی‌شمارد. اول، قدرت‌های مسلط وظایف متعددی را در فراسوی مرزهای خود پذیرفته‌اند که آن‌ها را در طولانی مدت تضعیف می‌کند. دوم، قدرت، حتی بدون قصد یا اراده مستقیم صاحبانش، می‌تواند خودبه‌خود به منبع تهدید تبدیل شود. حتی اگر صاحب قدرت، رفتاری با مدارا و ملایمت در قبال دیگران در پیش بگیرد، باز هم دیگران به رفتارهای او در نظام بین‌الملل با دیده تردید نگاه خواهند کرد. دیدگاه والتز درباره نقش مداخله قدرت مسلط در کوتاه‌مدت در روند موازنه‌سازی، از اهمیت چشمگیری برخوردار است. به نظر نویسنده، تحقیق مستقلی در حوزه مباحث مربوط به «موازنه قوا» تاکنون انجام نگرفته است. ایده محوری «سرکوب‌سازی» که والتز (Waltz, 2000a: 37) از آن یاد می‌کند، به نظر می‌رسد در دوران گذار، اهمیت مطالعاتی بسیار زیادی دارد.

شولر (۲۰۱۶) همچنین در تحلیل معناشناختی موازنه قوا، مفهومی را مطرح می‌کند که نشان‌دهنده تلاش قدرت‌های غالب برای استمرار نظم نابرابر مستقر است. ولفورث (۲۰۰۷) نیز با بهره‌گیری از دیدگاه‌های ارنست هاس و گونه‌شناسی معنایی او، به نتیجه‌ای مشابه دست می‌یابد. محور اصلی این نوشتار، ترکیب و تلفیق دو دیدگاه یادشده است. در نتیجه، ماهیت نظری موازنه را می‌توان به مثابه کشمکشی بر سر ساختار توزیع قدرت بین‌المللی توصیف کرد که در دو سطح هم‌زمان جریان دارد: در یک سطح، قدرت مسلط از طریق سازوکارهایی همچون نهادهای بین‌المللی، فرایند هنجارسازی و ایجاد وابستگی،

در جهت تداوم ساختار نابرابر قدرت عمل می‌کند؛ در سطح دیگر، قدرت‌های چالشگر با بسیج منابع، ایجاد ائتلاف‌های متقابل و ارائه بدیل‌های نهادی، در پی بازتعریف و اصلاح ساختار مسلط قدرت هستند. بنابراین، فرایند موازنه حاصل تنش پویا و مداوم میان این دو منطق متضاد است: منطق حفظ تفوق از یک سو و منطق بازتوزیع متوازن قدرت از سوی دیگر. در نتیجه، می‌توان هر دو گونه کنش را در چهارچوب مفهوم موازنه بررسی کرد.

ب) مداخله‌گری آمریکا در موازنه قدرت با چین (۲۰۲۵-۲۰۰۰)

آنچه تاکنون به آن اشاره شد، بن‌مایه نظری پژوهش حاضر بود. در این بخش تلاش می‌شود تا مدیریت موازنه‌سازی چین از سوی آمریکا، به بهره‌گیری از نظریه‌های یادشده تبیین شود. پس از پایان جنگ سرد و آغاز دوران تک‌قطبی، آمریکا از لحاظ نظامی و اقتصادی در موقعیتی دست‌نیافتنی نسبت به دیگر رقبای قرار داشت. این فاصله زیاد باعث شده بود آمریکا نگران ظهور قدرت‌هایی مانند چین، هند، برزیل، روسیه و ژاپن نباشد؛ حتی ظهور سازمان‌هایی مانند «بریکس» نیز نتوانست نگرانی چندانی در آمریکا ایجاد کند.

از آغاز قرن حاضر و در دوران ریاست جمهوری جورج بوش پسر (۲۰۰۱-۲۰۰۹)، به واسطه حمله القاعده به آمریکا در سپتامبر ۲۰۰۱، اولویت آمریکا مبارزه با تروریسم و اسلام سیاسی بود و کانون این مبارزه حضور آمریکا در جنوب آسیا (افغانستان) و خاورمیانه (عراق) قرار داشت، اما انتشار گزارش‌هایی در نهادهای اطلاعاتی و سیاسی آمریکا درباره قدرت‌یابی چین در نظام بین‌الملل، سبب شد تا به‌طور هم‌زمان، سیاست‌های تعامل و موازنه در قبال چین از سوی دولت بوش پیگیری شود. از آغاز دوران ریاست جمهوری باراک اوباما بود که موازنه چین به دستورکار اصلی واشینگتن در قبال پکن تبدیل شد و به‌رغم بحران‌های مختلفی که برای آمریکا پیش آمد (از قبیل بهار عربی، بحران سوریه، برنامه هسته‌ای ایران، حملات روسیه به کریمه و سپس مرزهای شرقی اوکراین)، همچنان دستورکار اول رؤسای جمهور آمریکا در سیاست بین‌الملل باقی ماند. در ادامه، این روند که دولت‌های مختلف از آن تاریخ تا به حال را بر سر مهار چین از این طریق به اجماع رسانده است، تبیین خواهد شد.

۱. دوران ریاست جمهوری جورج دبلیو بوش (۲۰۰۱-۲۰۰۹)

سیاست خارجی دولت جورج دبلیو بوش در قبال پکن، مستلزم درک عمیق منطق نظام بین‌الملل پس از پایان جنگ سرد است. در ابتدای قرن حاضر، صعود شتابان توانمندی‌های اقتصادی و نظامی چین، ساختار تک قطبی پس از جنگ سرد را با چالش «گذار قدرت» مواجه کرد و واشینگتن را بر آن داشت تا به جای تکیه بر مفروضات خوش‌بینانه دهه ۹۰، چین را رقیبی استراتژیک بازتعریف کند. این تغییر رویکرد ایالات متحده از آن جهت است که در سیستمی آنارشیک، دولت‌ها به‌طور خودکار نسبت به تجمع قدرت در دستان بازیگری دیگر حساس‌اند؛ چراکه نبود قطعیت درباره نیت‌های آتی، به شکل‌گیری «معمای امنیت» منجر می‌شود. دولت بوش با درک این واقعیت در اسناد «استراتژی امنیت ملی» (NSS) سال‌های ۲۰۰۲ و ۲۰۰۶، بر ابهام در نوسازی نظامی چین تأکید کرد و مدعی شد فقدان شفافیت در دکتترین نظامی پکن، نه تنها منافع ملی آمریکا، بلکه ثبات همسایگان چین را نیز با خطر مواجه می‌سازد (The White House, 2002, 2006). این بازنمایی، زیربنای استراتژی موازنه‌سازی چندوجهی واشینگتن را تشکیل داد که هدف آن حفظ وضع موجود و جلوگیری از هرگونه تجدید نظرطلبی ساختاری از سوی پکن بود.

خروج دولت بوش از پیمان موشک‌های ضد بالستیک (ABM) در دسامبر ۲۰۰۱، نخستین گام جدی برای برهم‌زدن توازن استراتژیک به نفع ایالات متحده قلمداد می‌شود. این اقدام با هدف سلب توانایی «ضربه دوم» از چین و حفظ برتری مطلق هسته‌ای آمریکا طراحی شد تا پکن نتواند در بحران‌های احتمالی منطقه‌ای، به‌ویژه در تنگه تایوان، از ابزار بازدارندگی استفاده کند (Glaser & Medeiros, 2007).

هم‌زمان، تدوین سند «بررسی چهارساله دفاعی» (QDR) در سال ۲۰۰۱، تمرکز استراتژیک واشینگتن را از اروپا به سمت «آسیا-پاسیفیک» تغییر داد و بر ضرورت سرمایه‌گذاری در قابلیت‌های ضد دسترسی/منع منطقه‌ای (AD/A۲) تأکید کرد (U.S. Department of Defense, 2001). سرمایه‌گذاری بر زیردریایی‌های تهاجمی کلاس ویرجینیا، توسعه هواپیماهای رادارگریز و استقرار سیستم‌های دفاع موشکی در ژاپن و گوآم، در واقع ترجمان نظامی استراتژی «انکار هژمونی منطقه‌ای» بود و هدف آن، محدود کردن فضای مانور نظامی چین در «زنجیره اول جزایر» و تحمیل هزینه‌های گزاف بر چالش‌گری‌های احتمالی تلقی می‌شد. بخش دیگری از این معماری موازنه‌سازی در قالب موازنه‌سازی خارجی و بازآرایی شبکه اتحادهای نظامی ایالات متحده نمایان شد؛ زیرا هنگامی که دولتی به تنهایی قادر

به مهار فشارهای ساختاری نیست، به سمت تشکیل اتحاد برای سرشکن کردن هزینه‌ها سوق می‌یابد. توافق هسته‌ای استراتژیک سال ۲۰۰۵ با هند، یکی از ملموس‌ترین اقدامات دولت بوش در این راستا بود. واشینگتن با نادیده‌گرفتن قواعد سنتی پیمان عدم اشاعه (NPT)، هند را به مثابه قدرتی اتمی و وزنه تعادلی در جنوب آسیا به رسمیت شناخت تا توازن قوا را در برابر نفوذ روبه‌رشد چین تثبیت کند (Pant, 2006). علاوه بر این، اصلاح دستورالعمل‌های همکاری دفاعی با ژاپن در سال ۲۰۰۵ و آغاز گفت‌وگوی چهارجانبه امنیتی (Quad) در سال ۲۰۰۷، با حضور استرالیا، هند و ژاپن، تلاشی برای ایجاد «ناتوی آسیایی» غیررسمی بود.

مسئله تایوان، به مثابه نقطه گسست استراتژیک در روابط دو قدرت، شاهد تحولی بنیادین از ابهام به شفافیت در رویکردهای دو طرف بود. بوش در آوریل ۲۰۰۱ اعلام کرد که ایالات متحده «هر آنچه لازم باشد» را برای دفاع از تایوان در برابر حمله احتمالی چین انجام خواهد داد. این تغییر موضع با فروش بسته‌های تسلیحاتی سنگین، شامل چهار ناوشکن کلاس کید، هشت زیردریایی دیزلی و هواپیماهای گشت دریایی C-P-۳ همراه شد که هدف آن، تقویت موازنه‌سازی داخلی بازیگری متحد برای بازدارندگی در برابر نوسازی نیروهای موشکی چین در استان‌های ساحلی بود (Kan, ۲۰۰۸). این رویکرد، نشان‌دهنده تلاش واشینگتن برای ایجاد تعادل میان کثرت‌گرایی (احترام به حاکمیت ملی چین) و فشارهای همبستگی‌گرایانه (حمایت از ارزش‌های دموکراتیک و حقوق بشر) بود؛ به طوری که بوش ضمن تقویت نظامی تایوان، همواره بر حل مسالمت‌آمیز اختلافات براساس هنجارهای جامعه بین‌المللی تأکید می‌کرد تا از وقوع درگیری نظامی ویرانگر جلوگیری کند.

با وجود این رویکردهای مهارکننده، سیاست خارجی بوش لایه‌ای عمیق از آموزه‌های «مکتب انگلیسی» در روابط بین‌الملل را نیز در بر می‌گرفت که بر مفهوم «جامعه بین‌المللی» مبتنی بر هنجارها و نهادها تأکید دارد. رابرت زولیک، معاون وزیر امور خارجه، در سال ۲۰۰۵ با ابداع اصطلاح کلیدی «ذی‌نفع مسئول»^۱، پارادایم جدیدی را معرفی کرد که براساس آن، از چین خواسته می‌شد تا به جای تلاش برای تخریب نظم

1. Responsible Stakeholder

موجود، به مثابه عضوی سازنده در حفظ و ارتقای قواعد آن مشارکت کند (Zoellick, 2005). حمایت دولت بوش از الحاق چین به سازمان تجارت جهانی در سال ۲۰۰۱، در واقع تلاشی برای «اجتماعی سازی» پکن در چهارچوب نظم لیبرال بود. منطق بوش بر این فرض استوار بود که با گره زدن منافع اقتصادی چین به ثبات جهانی، تمایلات تجدیدنظرطلبانه این کشور تعدیل خواهد شد (Morrison, 2001). این فرایند از طریق ایجاد نهادهایی نظیر «گفت وگوی اقتصادی استراتژیک» در سال ۲۰۰۶ تقویت شد که به عنوان یک «فروم» برای حل اختلافات ساختاری نظیر نرخ ارز، یارانه های صنعتی و حقوق مالکیت معنوی، بدون متوسل شدن به ابزارهای سخت، عمل می کرد.

مدیریت بحران در دوران بوش نیز به خوبی تلاقی «منطق سیستم» و «منطق جامعه» را به تصویر کشید. حادثه برخورد هواپیمای جاسوسی آمریکا EP-3 با جنگنده چینی در آوریل ۲۰۰۱، نمونه ای از رقابت برای اشراف اطلاعاتی بود؛ اما حل دیپلماتیک این بحران پس از یازده روز، پیروزی نهادهای دیپلماتیک جامعه بین المللی را رقم زد. بوش با استفاده از ابزار «دیپلماسی نامه نگاری»، موفق شد بدون آسیب رساندن به حاکمیت ملی آمریکا، راه خروجی آبرومندانه برای پکن فراهم کند تا از تشدید تنش ها و تبدیل آن به درگیری نظامی جلوگیری شود. این حادثه نشان داد واشینگتن در عین تلاش برای مهار چین، به ضرورت حفظ ثبات استراتژیک از طریق گفت وگوهای سطح بالا نیز واقف است (Kan et al., 2001). حتی پس از حملات ۱۱ سپتامبر، واشینگتن با اولویت دادن به مبارزه جهانی با تروریسم، فضای جدیدی از همکاری را با پکن گشود که به مشارکت چین در مذاکرات شش جانبه کره شمالی و هماهنگی در پرونده های هسته ای ایران و بحران دارفور منجر شد (The White House, 2006)؛ هرچند این چرخش، ناخواسته باعث شد از تمرکز آمریکا بر شرق آسیا به طور موقت کاسته شود و چین از این فضا برای گسترش نفوذ منطقه ای خود بهره برداری کند.

در بُعد نرم و ایدئولوژیک نیز، اسناد امنیت ملی ۲۰۰۲ و ۲۰۰۶ به وضوح تنش میان «کثرت گرایی» و «همبستگی گرایی» را در سیاست آمریکا بازتاب می دادند. بوش با انتقاد صریح از سلب آزادی های سیاسی و مذهبی در چین، مشروعیت سیاسی پکن را به گشایش های دموکراتیک پیوند زد و از حقوق بشر به عنوان ابزاری برای موازنه سازی ایدئولوژیک استفاده کرد. این رویکرد در اصل، تلاشی برای کاهش جاذبه «الگوی توسعه چین» به مثابه رقیبی برای دموکراسی لیبرال محسوب می شد؛ رویکردی که واشینگتن از آن

برای پیشبرد ارزش‌های جهانی در بطن جامعه بین‌المللی بهره‌گرفت تا پکن را به پذیرش استانداردهای زیستی، حقوق کار و قوانین محیط‌زیستی ترغیب کند؛ استانداردهایی که چین به دلیل ماهیت اقتصادی‌اش به راحتی قادر به پیروی از آن‌ها نبود و همین امر، بخشی از استراتژی «به دام انداختن» چین در نهادهای همسو با هژمونی آمریکا به شمار می‌رفت (Ikenberry, 2008).

در نهایت، سیاست خارجی دولت بوش در قبال چین بیانگر معماری موازنه‌سازی چندسطحی و عمل‌گرایانه بود. واشینگتن در سطح خرد با موازنه‌سازی داخلی و تقویت تایوان، در سطح میانی با موازنه‌سازی خارجی و تعمیق اتحادها با هند و ژاپن و در سطح کلان با مدیریت هنجاری و ادغام چین در نهادهای جهانی، تلاش کرد ارتقای جایگاه این کشور را به گونه‌ای هدایت کند که به برتری جهانی ایالات متحده کمترین آسیب وارد شود. این رویکرد حتی در سال ۲۰۰۸ که وقوع بحران مالی جهانی، وابستگی متقابل پیچیده دو کشور (با تملک تریلیون دلاری اوراق قرضه آمریکا از سوی چین) را آشکار کرد، تغییر نیافت (Drezner, 2009).

۲. دوران ریاست جمهوری باراک اوباما (۲۰۰۹-۲۰۱۶)

در ادبیات روابط بین‌الملل، سیاست «چرخش به آسیا»ی دولت اوباما اغلب به مثابه آغاز موازنه‌سازی ایالات متحده ذکر می‌شود. براساس نظریه «واقع‌گرایی تدافعی»، ایالات متحده می‌بایست از اوایل سال ۲۰۱۰ - زمانی که چین با پشت سر گذاشتن ژاپن به دومین اقتصاد بزرگ جهان تبدیل شد و تولید ناخالص داخلی‌اش به ۶/۱ تریلیون دلار در برابر ۵/۷ تریلیون دلار ژاپن رسید - به طور تهاجمی به موازنه‌سازی در برابر چین اقدام می‌کرد. با این همه، ایالات متحده در سال‌های ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۶، با محدودیت‌های ساختاری و اجرایی درونی مواجه بود. بحران مالی ۲۰۰۸ نه تنها به از دست رفتن حداقل ۱۵ تریلیون دلار ثروت منجر شد، بلکه اعمال سیاست‌های ریاضتی اقتصادی، از جمله کاهش بودجه دفاعی آمریکا را به دولت تحمیل کرد (U.S. Department of Defense, 2014). هم‌زمان، درگیری‌های مستمر در عراق و افغانستان نیز به فرسایش چشمگیر منابع مالی و نظامی ایالات متحده انجامید؛ به طوری که تنها در افغانستان تا سال ۲۰۱۶، بیش از ۲۵۰۰ کشته و هزینه‌ای افزون بر ۲ تریلیون دلار بر جای ماند (Thannhauser & Luehrs, ۲۰۱۵) و این امر

به نوعی «خستگی عمومی از جنگ» در جامعه آمریکا دامن زد.

همچنین، نخبگان تجاری ایالات متحده بسیار علاقه مند بودند تا تعاملات اقتصادی خود را با چین حفظ کنند. هم‌زمان، شرکت‌هایی چون اپل و بوئینگ با لابی‌گری در کنگره، با سیاست اعمال تعرفه دولت اوباما بر کالاهای چینی مخالفت می‌ورزیدند. به طور مثال، زنجیره تأمین محصولات شرکت اپل برای مونتاژ آیفون، به میزان ۹۰ درصد به چین متکی بود (Duhigg & Bradsher, 2012). «تعامل جامع» دولت اوباما در قبال چین، نمودی از موازنه نامنسجم یا، به تعبیر بهتر، کسری موازنه بود؛ زیرا دولت وی تهدید بلندمدت چین را درک می‌کرد؛ اما فاقد سرمایه سیاسی داخلی برای شروع هزینه‌های مهار بود. از این رو، دولت اوباما تلاش کرد تا با طراحی سازوکار «گفت‌وگوی استراتژیک و اقتصادی ایالات متحده و چین» (۲۰۰۹-۲۰۱۶)، نشان دهد برای آمریکا، همکاری در زمینه تجارت و آب‌وهوا بر رویارویی اولویت دارد و در نتیجه، تجارت دوجانبه دو کشور از ۳۶۷ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۹ به ۵۷۹ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۶ افزایش یافت (Morrison, 2017).

با وجود این، ایالات متحده به جای موازنه سخت نظامی، استراتژی‌هایی را به کار گرفت که با تأکید مکتب انگلیسی بر جامعه و هنجارهای بین‌المللی همسو هستند. مشارکت ترانس پاسیفیک (TPP) که از سال ۲۰۱۰ درخصوص آن مذاکره شد و در سال ۲۰۱۶، دوازده کشور به استثنای چین آن را امضا کردند، نمونه بارزی از موازنه نرم بود. آمریکا به دنبال ایجاد تعادل در برابر چین، نه از طریق نظامی، بلکه با ترویج قوانین بین‌المللی، هنجارها و استانداردهای اقتصادی (ارتقای استانداردهای زیستی نیروی کار و تأکید بر قوانین محیط زیستی) بود؛ زیرا وضعیت اقتصادی چین اقتضا نمی‌کرد که به راحتی از آن‌ها پیروی کند. هدف از ترویج این قوانین، دورکردن ۴۰ درصد از تجارت جهانی از نفوذ پکن بود (Wang, ۲۰۱۷). استراتژی ایالات متحده این بود که چین یا از این قوانین پیروی کند یا نهادهایی را که طرفدار هژمونی ایالات متحده هستند، «به دام» بیندازد. این استراتژی، با برداشت هدلی بول از توازن قدرت به مثابه «نهاد»ی همسوست.

مثال شاخص‌تر این رویکرد در حضور ایالات متحده در جلسه داوری «کنوانسیون حقوق دریاها»ی سازمان ملل (۲۰۱۶) در لاهه دیده می‌شود که واشینگتن در حمایت

از فیلیپین، علیه ادعاهای چین در دریای چین جنوبی رأی منفی داد و از این طریق، ۹۰ درصد از ادعاهای ارضی پکن را بدون دخالت مستقیم نظامی از مشروعیت ساقط کرد (Campbell & Salidjanova, 2016). شواهد دیگر شامل تلاش‌های ایالات متحده از طریق جلسات «آسه‌آن» بود؛ به‌طور مثال در اجلاس هانوی در سال ۲۰۱۰. در این نشست، واشینگتن برای چندجانبه‌کردن اختلافات و تحت فشار قرار دادن چین در زمینه ادعای مالکیت آن بر دریای چین جنوبی اقدام کرد؛ این اقدام از طریق هنجارهای دیپلماتیک و حمایت از اعتراض دوازده کشور این منطقه به این ادعای چین انجام شد. با این حال، همان‌طور که نورئالیست‌ها بعدها یادآور شدند، موازنه نرم نتوانست مانع انباشت ملموس قدرت سخت چین، به‌ویژه نظامی‌سازی جزایر مصنوعی نظیر «فایری کراس ریف» (که در سال ۲۰۱۵ مجهز به باند فرودگاه و رادار شد) و «سابی ریف» (که در سال ۲۰۱۶ میزبان سیستم‌های موشکی چین شد)، شود.

واقع‌گرایی تدافعی نیز، علاوه بر واقع‌گرایی نوکلاسیک و نظریه مکتب انگلیسی، تا حدی می‌تواند عدم‌تغییر استراتژی آمریکا به موازنه سخت را در دوره اوباما توضیح دهد. چنان‌که پیش‌تر اشاره شد، رئالیست‌های تدافعی استدلال می‌کنند دولت‌ها به دنبال امنیت هستند، نه به حداکثر رساندن قدرت. چهارچوب مفهومی دولت اوباما، چین را به مثابه «جوینده امنیت» تعریف می‌کرد که قابلیت تعامل و مهارپذیری داشت. این امر در سخنان اوباما در سال ۲۰۰۹ مبنی بر استقبال از «ظهور صلح‌آمیز» چین و همکاری در پروژه‌های مشترک، نظیر تعهد اقلیمی مشترک ۲۰۱۴ که زمینه را برای توافق پاریس فراهم کرد، مشهود بود. تمرکز سیاست خارجی ایالات متحده بر حفظ وضع موجود و مهار چرخه بالقوه «معضل امنیتی» بود که می‌توانست به سمت موازنه‌سازی تهاجمی سوق یابد. تصمیم دولت اوباما مبنی بر اجتناب از تحریک مستقیم پکن از طریق پرهیز از اقدام نظامی در جزایر مصنوعی دریای چین جنوبی، حاصل اتخاذ رویکرد واقع‌گرایی تدافعی بود؛ این رویکرد بر این فرض استوار بود که رفع دغدغه‌های امنیتی چین، ظهور آن را در مسیر صلح‌آمیز نگه می‌دارد.

گذار از اوباما به ترامپ، تغییر تعیین‌کننده‌ای از تردید نوکلاسیک به منطق واقع‌گرایی تهاجمی و موازنه تهدید به شمار می‌رود. این تغییر رویکرد صرفاً تغییری در سبک رهبری نبود؛ در واقع، این اقدام پاسخی به تجاوز چین از مرزهای ساختاری معینی بود که سطح برانگیختگی افکار عمومی و نهادهای تصمیم‌گیر در ایالات متحده را در مقایسه با دوره ریاست جمهوری اوباما، افزایش داده بود. طبق نظریه موازنه تهدید والت، می‌توان گفت درحالی‌که قدرت نظامی چین به صورت خطی رشد می‌کرد، ناگهان جهش بی‌سابقه‌ای پیدا کرد؛ هزینه‌های نظامی از ۱۰۵ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۰ به ۲۲۸ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۷ افزایش یافته بود. (Tian et al., 2018). این امر موجب شد بازتعریف نیت چین از منظر تهاجمی، در میان جامعه آمریکایی، به شکلی گسترده و بنیادین شکل بگیرد. (Scobell, 2020). کنار گذاشتن استراتژی «قدرت را پنهان کن، منتظر فرصت باش» دنگ شیائوپینگ به نفع دیپلماسی «گرگ جنگجو» و «رؤیای چین» شی جین‌پینگ، نشان‌دهنده نیت تجدیدنظرطلبانه چین از سوی ایالات متحده بود (Li, 2017). واکنش‌های دیپلماتیک تهاجمی، مانند اخراج روزنامه‌نگاران آمریکایی از سوی چین و سرزنش عمومی مقام‌های آمریکایی به دلیل اعتراض‌های هنگ‌کنگ، به عنوان شواهدی از این تغییر رویکرد چین در آمریکا مطرح شد. از این رو در سند استراتژی امنیت ملی سال ۲۰۱۷، چین «قدرتی تجدیدنظرطلب» نامیده شد که به دنبال «جایگزینی ایالات متحده» بود (The White House, 2017).

در این دوره، پیش‌بینی کنت والتز مبنی بر اینکه نظام بین‌الملل به توازن قدرت دوقطبی بازمی‌گردد، تأیید شد. خروج ایالات متحده از TPP در ژانویه ۲۰۱۷ و تمرکز بر فشار دوجانبه، منعکس‌کننده استدلال والتز بود که در جهانی دوقطبی، ابرقدرت‌ها مجبورند منحصراً بر یکدیگر تمرکز کنند. ایالات متحده تعهدات خود را به چندجانبه‌گرایی پیرامونی کنار گذاشت تا در موازنه مستقیم و نظام‌مند علیه تنها رقیب خود مشارکت کند. «استراتژی ایندو-پاسیفیک» که در گزارش پنتاگون در سال ۲۰۱۸ تشریح شد، جایگزین مفهوم «آسیا و اقیانوسیه» شد و با ارتقای هند به عنوان وزنه تعادل، موازنه خارجی را برجسته کرد. اقدام مذکور مؤید این پارادایم غالب در اندیشه استراتژیک آمریکا بود که برای مقابله با قدرت زمینی، اتخاذ سیاست مهار توسط نیروی زمینی رقیب ضروری است. این امر با رزمایش‌های دریایی مشترک مانند مالابار ۲۰۲۰ با حضور نیروهای آمریکایی، هندی، ژاپنی و استرالیایی و فروش ۲۰ میلیارد دلار سلاح از سوی آمریکا به هند از سال ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۰،

ازجمله بالگردهای آپاچی، پیگیری شد.

واقع‌گرایی تهاجمی جان مرشایمر در این دوره به منطق عملیاتی غالب تبدیل شد. جنگ تجاری دولت ترامپ و هدف تحریم قرارداد شرکت هواوی، نشان‌دهنده اراده جدی واشینگتن برای موازنه در برابر چین بود. به تدریج این ادراک در واشینگتن در حال غلبه بود که ایالات متحده دیگر نمی‌تواند بپذیرد چین سریع‌تر از آن ثروتمند شود، حتی اگر این جدایی به اقتصاد ایالات متحده آسیب بزند. ازاین‌رو، «جنگ فناوری» بارزترین نمود این امر در دوران اول ریاست جمهوری ترامپ است. در این برهه زمانی، فناوری از تعریف سنتی خود به عنوان کالا و محصول بازاری فراتر رفت و بار دیگر به مثابه «تقویت‌کننده توان» برای قابلیت‌های نظامی بازتعریف شد. گنجاندن شرکت‌های چینی در فهرست تحریم‌ها؛ که با شرکت هواوی در ماه مه ۲۰۱۹ آغاز شد و تا سال ۲۰۲۰ بیش از سیصد نهاد را در بر گرفت، اقدام کلاسیک واقع‌گرایانه تهاجمی برای «کندکردن» ظهور رقیب بود (U.S. Department of the Treasury, 2021). شواهد دیگر شامل تعرفه‌های بخش ۳۰۱ بر کالاهای چینی به ارزش ۳۶۰ میلیارد دلار تا سال ۲۰۱۹ است که تجارت دوجانبه را ۱۴ درصد نسبت به اوج آن در سال ۲۰۱۸ کاهش داد (Bureau of Industry and Security, 2020).

طبق دیدگاه والت و «موازنه تهدید»، می‌توان چنین استدلال کرد که ایالات متحده دریافت که مزیت ناشی از فاصله جغرافیایی‌اش (به مثابه قدرت بازدارنده آب)، با توسعه قابلیت‌های دریایی چین در آب‌های آزاد -مانند راه‌اندازی ناو هواپیمابر «لیائونینگ» در سال ۲۰۱۲ و «شاندونگ» در سال ۲۰۱۹- در کنار موشک‌های «DF-۲۶» (موسوم به «قاتل گوام») که قادر به هدف قرار دادن پایگاه‌های ایالات متحده در فاصله ۳ هزار کیلومتری هستند، خنثی می‌شود. بنابراین، چین علاوه بر برخورداری از نیات تهاجمی، به قدرت و قابلیت تهاجمی علیه ایالات متحده نیز دست یافت. در نتیجه، ایالات متحده از موازنه نرم به موازنه سخت روی آورد؛ زیرا این درک در آمریکا غالب شد که چین از آستانه تهدید عبور کرده و به تهدید نخست ایالات متحده در نظام بین‌الملل تبدیل شده است. ازاین‌رو، ایالات متحده تعداد عملیات‌های «آزادی ناوبری» در دریای چین جنوبی را از ۴ مورد در سال ۲۰۱۶ به ۹ مورد در سال ۲۰۱۹ افزایش داد و در سال ۲۰۱۹ نیز ۱/۴ میلیارد دلار سلاح به تایوان فروخت (Poling, 2020).

۴. دوران ریاست جمهوری جو بایدن (۲۰۲۱-۲۰۲۴)

دولت بایدن نه تنها اقدامات دولت ترامپ علیه چین را لغو نکرد، بلکه آن‌ها را نهادینه کرد و به «وضعیت عادی جدید» تبدیل ساخت. این دوره به بهترین وجه از طریق دیدگاه «استخراج منابع» واقع‌گرایی نوکلاسیک و «رقابت مدیریت شده» در واقع‌گرایی تدافعی تحلیل می‌شود. نظریه «دولت استخراج‌کننده منابع» تالیافرو برای درک استراتژی دوران بایدن ضروری به نظر می‌رسد. برخلاف سال‌های ریاست جمهوری اوباما که دولت در بسیج منابع شکست خورده بود، دولت بایدن، تهدیدات خارجی را با موفقیت به نوسازی داخلی پیوند داد. «قانون تراشه و علوم» (۲۰۲۲) و «قانون کاهش تورم» (۲۰۲۲) فقط سیاست‌های اقتصادی نبودند، بلکه اقداماتی برای افزایش موازنه داخلی در قبال چین بودند. دولت بایدن منابع را از اقتصاد داخلی خود (از طریق اعطای یارانه به صنایع و فناوری‌های عرصه رقابت با چین و همچنین از طریق اعطای تخفیف‌های مالیاتی) «استخراج» کرد تا چهارچوبی نظامی-صنعتی قدرتمند به منظور سامان دادن به رقابت طولانی مدت با چین ایجاد کند (World Trade Organization, 2023). برای نمونه، «قانون تراشه» با تخصیص ۳۹ میلیارد دلار یارانه برای تولید داخلی نیمه‌هادی‌ها و ۲۵ درصد اعتبار مالیاتی سرمایه‌گذاری برای تجهیزات مرتبط، از این سیاست حمایت کرد؛ درعین حال، موانعی برای شرکت‌های فعال در این حوزه‌ها ایجاد شد تا نتوانند تجارت خود را به چین و دیگر کشورهای تهدیدکننده آمریکا گسترش دهند (Shivakumar et al., 2023).

این سیاست‌ها تا سال ۲۰۲۴ به جذب بیش از ۲۰ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری خصوصی منجر شد؛ به طوری که شرکت‌هایی نظیر TSMC حدود ۶۵ میلیارد دلار به تأسیسات خود در ایالات متحده اختصاص دادند. به طور مشابه، «قانون کاهش تورم» (IRA) نیز ۴۳۷ میلیارد دلار برای انرژی پاک در نظر گرفت و از طریق اعمال الزامات داخلی بر اعتبارات مالیاتی، تولید داخلی ایالات متحده را بر واردات از چین ترجیح داد. هدف از این اقدام، کاهش وابستگی به چین در حوزه پنل‌های خورشیدی و باتری‌ها بود؛ حوزه‌ای که چین ۸۰ درصد از ظرفیت جهانی آن را در اختیار داشت. از منظر واقع‌گرایی نوکلاسیک، این بسیج منابع بدین دلیل امکان‌پذیر بود که «اجماع نخبگان» درخصوص تهدید چین تثبیت شده بود (Carlson, 2022). این اجماع به دولت اجازه داد تا بر مقاومت سرمایه

خصوصی در برابر «عدم سرمایه‌گذاری در چین و دیگر کشورهای رقیب»، غلبه کند. این موضوع مورد حمایت دوحزبی کنگره (با تصویب ۲۸۰ رأی موافق در برابر ۱۴۳ رأی مخالف در مجلس نمایندگان) بود و با صدور دستورات اجرایی مبنی بر ممنوعیت سرمایه‌گذاری ایالات متحده در فناوری‌های نظارتی چین، بر آن تأکید شد.

با وجود استمرار اقدامات تهاجمی در قالب تحریم علیه شرکت‌های چینی، مفهوم «رقابت مدیریت شده» (از مفاهیم واقع‌گرایی تدافعی) چهارچوبی مناسب برای صورت‌بندی رقابت استراتژیک آمریکا با چین در دوران بایدن فراهم می‌کند؛ زیرا حاکی از آن است که واشینگتن «رقابت استراتژیک» را به مثابه ابزاری برای مهار تنش و پیشگیری از منازعه نظامی به کار گرفته است. ایالات متحده با تقویت اتحادهایی مانند AUKUS و QUAD، درگیر موازنه خارجی شد تا بتواند بدون جنگ از تجاوز چین به تایوان و فیلیپین جلوگیری کند. استراتژی ایالات متحده مبنی بر «بازدارندگی یکپارچه» که صنایع دفاعی ایالات متحده، بریتانیا و استرالیا (AUKUS) را به هم پیوند می‌داد، اقدامی دفاعی برای بازگرداندن اعتبار بازدارندگی‌ای بود که نوسازی نظامی چین آن را از بین برده بود. اتحاد AUKUS که در سال ۲۰۲۱ اعلام شد، شامل فروش هشت زیردریایی هسته‌ای ازسوی آمریکا به استرالیا تا سال ۲۰۴۰ می‌شود. همچنین، در این اتحاد، به اشتراک‌گذاری فناوری‌های پیشرفته مانند هوش مصنوعی و موشک‌های هایپرسونیک در دستورکار هر سه کشور قرار گرفت. QUAD از سال ۲۰۲۱ (به‌طور مجازی به دلیل همه‌گیری کرونا) تا ۲۰۲۴ (ویلیمینگتون) اجلاس‌های سالیانه‌ای برگزار کرد و ابتکاراتی مانند Quad BioExplore را برای امنیت، سلامت و آگاهی از حوزه دریایی راه‌اندازی کرد.

۵. دولت دوم دونالد ترامپ (۲۰۲۵-۲۰۲۶)

دور دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ با اعمال تعرفه‌های تهاجمی، تلاش برای کنترل صادرات چین به آمریکا و مجموعه‌ای از اقدامات تلافی‌جویانه آغاز شد که درنهایت به توافق نوامبر ۲۰۲۵ میان رهبران دو کشور منجر شد و تاحدی تنش‌ها را کاهش داد. اقدامات اولیه ترامپ، مانند اعمال تعرفه ۱۰ درصدی بر کالاهای چینی در اول فوریه ۲۰۲۵ و افزایش بعدی آن به تعرفه‌های متقابل ۳۴ درصدی تا ۹ آوریل، واکنش‌های متقابل چین - برای مثال، اعمال محدودیت بر صادرات عناصر کمیاب خاکی که چین انحصار ۸۰ درصد آن را در اختیار دارد - را در پی داشت.

واقع‌گرایی تهاجمی، جنگ تجاری را به مثابه تلاشی با حاصل جمع صفر، برای جلوگیری از ظهور چین به عنوان رقیب هم‌تا مطرح می‌کند. رونمایی دولت ترامپ از تعرفه‌های ۱۰۰ درصدی بر واردات چین و کنترل صادرات «هرگونه نرم‌افزار حیاتی» در ۱۰ اکتبر ۲۰۲۵، با هدف گُند کردن روند پیشرفت فناوری چین و بازتعریف تجارت به مثابه «ضریب قدرت» برای قدرت نظامی انجام شد. این اقدامات با دیدگاه مرشایمر مبنی بر اینکه هژمون‌ها باید قدرت‌های در حال ظهور را - حتی با هزینه‌های داخلی - تحت فشار قرار دهند، همسوست.

واقع‌گرایی تدافعی توضیح می‌دهد که توافق اول نوامبر ۲۰۲۵، که طی آن چین خرید ۱۲ میلیون تُن سویا از ایالات متحده در اواخر ۲۰۲۵ و توقف جریان پیش‌سازهای فنتانیل را پذیرفت و تعرفه‌های تلافی‌جویانه ۴ مارس را معلق ساخت، مصداق «رقابت مدیریت‌شده» از سوی آمریکا است. این رویکرد مدیریتی، با دادن امتیازاتی مانند کاهش ۱۰ درصدی تعرفه‌ها از ۱۰ نوامبر و تعلیق یک‌ساله تحریم‌های متقابل، با هدف تثبیت رقابت و جلوگیری از تشدید آن، دنبال شده است.

به غیر از نواقع‌گرایی، واقع‌گرایی نوکلاسیک نیز می‌تواند چهارچوبی دقیق برای شناسایی نوع کنش آمریکا در دولت دوم ترامپ به دست دهد.

همان‌طور که اشاره شد، مالت و ژونو موازنه‌ی بیش از حد را به صورت پیامدی غیربهبه‌ت تعریف می‌کنند که در آن، دولت به سبب اختلال در کارکرد سیاسی داخلی یا تصلب ایدئولوژیک، منابعی نامتناسب را برای مقابله با تهدید تخصیص می‌دهد. در دور دوم ریاست جمهوری ترامپ به نظر می‌رسد که رقابت دوحزبی برای «سخت‌گیرانه به نظر رسیدن در برابر چین»، حلقه بازخورد داخلی ایجاد کرده است که در آن، هرگونه رفتار محتاطانه در قبال چین با پاسخ منفی افکار عمومی مواجه خواهد شد. اظهارات جمهوری خواهان درباره مهار چین، مانند لغو وضعیت روابط تجاری عادی دائمی، جداسازی کامل وابستگی‌های فناوری آمریکا از چین و استقرار احتمالی موشک‌های میان‌برد در زنجیره اول، یعنی ژاپن، (زنجیره دوم، دوازده کشور جزیره‌ای اقیانوس آرام است که آمریکا اهتمام دارد از آن‌ها به مثابه پایگاه‌های استقرار موشک‌های خود علیه چین استفاده کند)، ممکن است نشان‌دهنده واکنشی بیش از حد باشد. برای مثال، در ژانویه ۲۰۲۵، جان مولنار، قانون «بازگرداندن انصاف تجاری» را معرفی کرد که لایحه‌ای دوحزبی برای لغو وضعیت روابط تجاری عادی دائمی

چین و اعمال تعرفه‌های بیشتر بر واردات این کشور به شمار می‌رود. هدف این قانون، پایان دادن به شیوه‌های تجاری ناعادلانه چین اعلام شده است. این قانون چهارچوب جدیدی را برای اعمال تعرفه جداگانه علیه کالاهای چینی پیشنهاد داده است؛ از جمله دست کم ۳۵ درصد تعرفه براساس ارزش برای اکثر اقلام و ۱۰۰ درصد تعرفه بر کالاهای استراتژیک (House Select Committee on the Chinese Communist Party, 2025).

فرایند جداسازی فناوری با سرعت خیره‌کننده‌ای پیش رفته است؛ فرایندی که همکاری تحقیقاتی چین و ایالات متحده را به کمترین سطح دو دهه اخیر رسانده و پیامدهای مستقیمی برای مسیر توسعه فناوری‌های هوش مصنوعی و نیمه‌هادی‌ها به همراه داشته است. موشک‌ها نیز در سپتامبر ۲۰۲۵ با سامانه تایفون در ژاپن مستقر شدند؛ اقدامی که بردی تا ۱۶۰۰ کیلومتر در اختیار ژاپن قرار داد و با محکومیت چین و روسیه همراه شد (Al Jazeera, 2025). اگر ایالات متحده قصد یا قابلیت‌های تهاجمی چین را بیش از حد تخمین بزند (مثلاً با فرض یک جدول زمانی ثابت برای حمله به تایوان)، ممکن است اقتصاد خود را بیش از پیش از اقتصاد چین جدا کند. با توجه به حضور گسترده اقتصادی چین در آمریکا، این اقدام فشار چشمگیری بر اقتصاد آمریکا و شهروندان آمریکایی وارد خواهد کرد و توان این کشور را برای ایستادگی در برابر چین تضعیف خواهد ساخت. در نتیجه، متغیر «ترس» در نظام سیاسی داخلی آمریکا به «کمر بند انتقال» تبدیل شده و وقوع درگیری را فراتر از آنچه ضرورت ساختاری اقتضا دارد، تسریع می‌کند.

در این میان، توجه به نوع تمرکز دولت ترامپ بر موضوع هوش مصنوعی و تلاش برای موازنه چین در این عرصه، به‌ویژه در خاورمیانه، می‌تواند ابعاد جدیدی از تلاش‌های آمریکا برای موازنه قدرت چین در مناطق و عرصه‌های نورا نمایان سازد. در چهارچوب واقع‌گرایی، هوش مصنوعی در دوره دوم ریاست جمهوری ترامپ به مثابه منبع قدرت مادی نوظهور تلقی می‌شود که مستقیماً بر توزیع توانمندی‌ها در نظام بین‌الملل اثر می‌گذارد (Ibrahim, ۲۰۲۵). دولت ترامپ با پذیرش این فرض بنیادین رئالیستی که بقا و امنیت در نظام آنارشیک تابع قدرت نسبی است، رقابت فناورانه با چین را نه منازعه‌ای اقتصادی، بلکه بخشی از رقابت کلان قدرت‌های بزرگ تعریف کرد (Zai, 2025). نفوذ فزاینده چین در زیرساخت‌های دیجیتال خلیج فارس، به خصوص در حوزه هوش مصنوعی، توان بالقوه این کشور را برای تأثیرگذاری بر تصمیمات امنیتی و استراتژیک دولت‌های منطقه به‌طور چشمگیری افزایش داده است؛

در نتیجه، این امر به نگرانی امنیتی برجسته‌ای بدل شده است.

بر مبنای نواقع‌گرایی تدافعی، تلاش دولت ترامپ معطوف به جلوگیری از تغییر نامطلوب در توزیع توانمندی‌های فناورانه بود. خلیج فارس، به دلیل تمرکز زیرساخت‌های انرژی، موقعیت ژئوپلیتیک و نقش آن در اقتصاد جهانی، همواره بخشی حساس از توازن قدرت بین‌المللی بوده است. ورود چین به لایه‌های پیشرفته فناوری این منطقه، به‌ویژه از طریق سامانه‌های تحلیل داده، نظارت هوشمند و پردازش ابری، از دید واشینگتن می‌توانست به اهرمی برای افزایش قدرت نسبی چین در سطح نظام‌مند تبدیل شود. از این رو، دولت ترامپ استراتژی‌ای را برگزید که با حذف یا محدودسازی حضور چین در این حوزه‌ها، به دنبال ایجاد موازنه‌ای فناورانه در این منطقه بود.

در امارات متحده عربی، این راهبرد از طریق مجموعه‌ای از قراردادهای مشخص در حوزه هوش مصنوعی و رایانش ابری عملیاتی شد (G42, 2025). این قراردادها که با مشارکت شرکت‌های آمریکایی فعال در توسعه مدل‌های یادگیری ماشین، زیرساخت‌های داده و تراشه‌های پیشرفته منعقد شدند، شامل تعهدات الزام‌آوری برای استفاده انحصاری از سخت‌افزارها و نرم‌افزارهای مورد تأیید ایالات متحده بودند (Reuters, May 14, 2025). یکی از عناصر کلیدی این توافق‌ها، ممنوعیت استفاده از تجهیزات و پلتفرم‌های چینی در پروژه‌های مرتبط با دولت، امنیت ملی و مدیریت شهری هوشمند بود. این محدودیت‌ها به‌طور مستقیم، ظرفیت چین برای دسترسی به داده‌های حساس و مشارکت در توسعه الگوریتم‌های بومی امارات را کاهش دادند.

از منظر واقع‌گرایی کلاسیک، این قراردادها را می‌توان ابزاری برای اعمال نفوذ از طریق کنترل منابع قدرت دانست. داده، توان پردازشی و الگوریتم‌ها، در این تحلیل، معادل منابع سنتی قدرت تلقی می‌شوند. با الزام امارات به ذخیره‌سازی داده‌ها در مراکز داده مبتنی بر معماری آمریکایی و استفاده از تراشه‌های مشمول کنترل صادرات ایالات متحده، واشینگتن توانست کنترل غیرمستقیم، اما مؤثری بر ظرفیت‌های فناورانه این کشور اعمال کند. این وضعیت، هزینه‌های استراتژیک بازگشت امارات به همکاری گسترده با چین را به‌طور چشمگیری افزایش داد.

در عربستان سعودی، سیاست موازنه‌ساز ترامپ در مقیاسی گسترده‌تر و با پیوند مستقیم به پروژه‌های ملی تحول دیجیتال دنبال شد. قراردادهای مرتبط با هوش مصنوعی

در این کشور، بخش‌هایی چون مدیریت انرژی، امنیت شهری، تحلیل داده‌های کلان و توسعه شهرهای هوشمند را در بر می‌گرفتند (Reuters, Nov 19, 2025). دولت ترامپ با بهره‌گیری از جایگاه امنیتی ایالات متحده به مثابه تأمین‌کننده اصلی تسلیحات و تضمین‌های دفاعی عربستان، دسترسی به فناوری‌های پیشرفته هوش مصنوعی را مشروط به حذف فناوری‌های چینی از پروژه‌های حساس کرد. این مشروط‌سازی، نمونه‌ای روشن از استفاده رئالیستی از قدرت برای شکل‌دهی به انتخاب‌های فناورانه یک متحد منطقه‌ای است. جزئیات قراردادهای در عربستان نشان می‌دهد ایالات متحده بر انحصار در لایه‌های حیاتی فناوری تأکید داشت. استفاده از شتاب‌دهنده‌های پردازشی، سامانه‌های تحلیل داده و نرم‌افزارهای یادگیری ماشین آمریکایی به عنوان شرط لازم برای اجرای پروژه‌ها تعیین شد. در مقابل، فناوری‌های چینی به حوزه‌های غیرحساس یا کاملاً تجاری محدود شدند (PYMNTS, 2025). این تفکیک، عملاً چین را از مشارکت در بخش‌هایی که بیشترین ارزش راهبردی را دارند، کنار گذاشت و توان بالقوه آن را برای تبدیل نفوذ اقتصادی به نفوذ امنیتی کاهش داد. در چهارچوب واقع‌گرایی ته‌اجمی، این سیاست را می‌توان تلاشی پیشگیرانه برای جلوگیری از ظهور رقیبی فناورانه در منطقه‌ای کلیدی دانست. از این منظر، دولت ترامپ فرض را بر این گذاشت که چین در صورت دستیابی به برتری فناورانه در خلیج فارس، از آن جهت افزایش قدرت نسبی خود در نظام بین‌الملل استفاده خواهد کرد. بنابراین، مهار چین نه واکنشی، بلکه اقدامی پیش‌دستانه تلقی شد که هدف آن حفظ برتری آمریکا در حوزه‌ای تعیین‌کننده از رقابت قدرت‌های بزرگ است.

پیامدهای این اقدامات در سطح منطقه‌ای چشمگیر بود. نخست، چین بخش مهمی از فرصت‌های خود را برای ادغام فناوری‌های هوش مصنوعی در زیرساخت‌های حیاتی خلیج فارس از دست داد. (Rest of World, Nov 21, 2025) دوم، ایالات متحده توانست زنجیره‌ای از وابستگی‌های فناورانه ایجاد کند که دولت‌های منطقه را به لحاظ عملی به ادامه همکاری با واشینگتن متعهد سازد. سوم، این قراردادها به تثبیت برتری فناورانه آمریکا در حوزه‌هایی انجامید که به طور مستقیم با قدرت نظامی، اطلاعاتی و اقتصادی پیوند دارند (Reuters, Nov 19, 2025). واقع‌گرایی نوکلاسیک توضیح می‌دهد که چگونه فشارهای ساختاری رقابت با چین، از طریق متغیرهای داخلی آمریکا به سیاست‌های مشخص تبدیل شدند. اجماع نخبگان امنیتی، نگرانی‌های پنتاگون درباره نفوذ داده‌ای چین و

فشار صنایع فناوری پیشرفته، همگی در شکل‌دهی به سیاست‌های سخت‌گیرانه دولت ترامپ نقش داشتند. این متغیرها باعث شدند واشینگتن از رویکردهای انعطاف‌پذیرتر گذشته فاصله بگیرد و به سیاستی مبتنی بر کنترل، مشروط‌سازی و انحصار فناورانه روی آورد (AI Competition amid Expansion of U.S. export controls, 2024).

درمجموع، قراردادهای هوش مصنوعی دولت ترامپ در خلیج فارس را می‌توان نمونه‌ای کلاسیک از موازنه قدرت در عصر فناوری‌های پیشرفته دانست؛ موازنه‌ای که نه از طریق افزایش نیروهای نظامی، بلکه با کنترل منابع مادی جدید قدرت اعمال شد. در این چهارچوب، فناوری ابزار است، نه هدف و هدف نهایی همواره حفظ یا افزایش قدرت نسبی ایالات متحده در برابر رقیب اصلی آن، یعنی چین، باقی می‌ماند.

مرشایمر هشدار می‌دهد که اگر قدرتی نوظهور به رشد خود ادامه دهد، هژمون مستقر چاره‌ای جز استفاده از زور یا حداکثر اجبار برای متوقف کردن آن ندارد. داده‌ها نشان می‌دهد که سال‌های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶ پنجره‌ای بحرانی برای ایالات متحده است؛ زیرا نوسازی نظامی چین به نقاط عطف کلیدی رسیده است. از ناو هواپیمابر فوجیان (سومین ناو هواپیمابر آن، با منجنیق‌های الکترومغناطیسی برای جنگنده‌های رادارگریز J-۳۵) در نوامبر ۲۰۲۵ بهره‌برداری شده و چین برای ساخت ناو هواپیمابر چهارم نیز اقدام کرده است (Naval News, 2025). افزون بر این، گزارش‌ها نشان می‌دهند نیروی دریایی چین تا سال ۲۰۲۶، تعداد شناورهای نظامی خود را به چهارصد کشتی برساند (LaGrone, ۲۰۲۲). علاوه بر کسب توانمندی‌های نظامی گسترده، چین پس از دیدار شی جین‌پینگ با ترامپ در کره جنوبی - که به مثابه آتش‌بسی بر جنگ تجاری دو کشور در سال ۲۰۲۵ شناخته می‌شود - به این ادراک رسید که دولت ترامپ قصد ندارد به‌طور جدی برای حفظ استقلال تایوان هزینه کند. این ادراک، همراه با این واقعیت که چین در جنگ تجاری با آمریکا با مقاومت جدی، از ابزارهای گسترده‌ای چون عناصر نادر خاکی برای تحت فشار قرار دادن آمریکا بهره برد، اعتماد به نفس پکن را افزایش داد. متعاقب آن، چین تصمیم به تشدید مناقشات با کشورهایی چون ژاپن (تلاش برای تصرف جزایر سنکاکو با توسل به نیروی نظامی) و هند (ادعای مالکیت بر آروناچال پرادش به عنوان تبت جنوبی) گرفت. این رشد نظامی، براساس نظریه واقع‌گرایی ته‌اجمی، آمریکا را بر آن می‌دارد تا در این پنجره زمانی، مانع از قدرت‌گیری بیشتر چین شود. همچنین، براساس نظریه موازنه

تهدید، چین نیات تهاجمی خود را - دست کم در محیط پیرامونی - آشکار کرده؛ ازاین‌رو، موازنه تهدید ازسوی آمریکا در قبال چین اهمیت یافته است.

واقعیت این است که خصلت جامعه‌بودگی میان دوستان و متحدان آمریکا، از سال ۲۰۱۶ آغاز به تضعیف و فروپاشی کرد. این تضعیف جامعه، الزاماً به رفتارهای کاسب‌کارانه ترامپ در عرصه سیاست خارجی محدود نمی‌شود - خصلتی که میان دوستان و رقبای آمریکا تفاوتی در جنگ تجاری قائل نیست - بلکه به این دلیل اساسی‌تر است که در میان متحدان آمریکا آشکار شد گرایشی سیاسی در آمریکا وجود دارد که به بین‌الملل‌گرایی سنتی ایالات متحده متعهد نیست و ممکن است هر ۴ یا ۸ سال، برای یک یا دو دوره ریاست جمهوری به قدرت برسد و با تأکید بر انزواگرایی یا عدم تعهد جدی به حفاظت از متحدان آمریکا، آن‌ها را در برابر دشمنان و رقبای آمریکا تنها بگذارد. ایالات متحده برای موازنه مؤثر چین، نه منابع اقتصادی - نظامی کافی در اختیار دارد تا بتواند خود به این امر اقدام کند و نه دیگر می‌تواند از حمایت دوستان و متحدان پیشین بهره‌برد.

نتیجه‌گیری

به‌طور کلی، همت نویسنده در این پژوهش بر آن است تا با نگاهی فراتر از اندیشه‌های واقع‌گرایانه درخصوص موازنه قدرت، الگویی برای پاسخ به نیازهای تحلیلی امروز نظام بین‌الملل فراهم کند. واضح است تحولات رخ داده در نظام بین‌الملل پس از جنگ سرد، با عینک گذشته تحلیل‌پذیر نخواهد بود. ازاین‌رو، الگوی مداخله‌گری در موازنه طراحی و با کمک رقابت راهبردی ایالات متحده و چین آزمایش شد. دراین خصوص، این رقابت از دریچه دوره‌های زمانی رؤسای جمهور ایالات متحده ارزیابی و در هر بخش در ابتدا به کمک نگاه سنتی موازنه قدرت، رویدادها بررسی شدند. درنهایت، هرکدام به‌وسیله موازنه‌ای سرکوب‌گرایانه جمع‌بندی شدند تا کارآمدی این نظریه در مقایسه با سایرین و با توجه به نیازهای امروزی برجسته شود.

در این راستا، آورده این پژوهش را می‌توان در دو حوزه جمع‌بندی کرد. در بخش نظری تلاش بر آن بود تا رهیافت سومی در موازنه قدرت معرفی شود؛ یعنی در کنار رهیافت‌های موازنه درونی و بیرونی، می‌توان موازنه سرکوب‌گرایانه را هم مدنظر قرار داد. با این تفسیر که رهیافت درونی مسیر بلندمدتی را پیش‌روی بازیگران قرار خواهد داد؛ چراکه رسیدن

به توان اقتصادی و تکنولوژیک، نیازمند زمانی طولانی است. رهیافت بیرونی مبتنی بر اتحاد نیز کوتاه مدت است و قابلیت عملیاتی سازی سریع را دارد. در مقابل این دو مورد که رویکردی ایجابی دارند و بازیگر تلاش دارد قدرت خود را از طریق آن ها افزایش دهد، رهیافت مداخله جویانه رویکردی سلبی دارد؛ بدین معنا که بازیگری که به آن متوسل خواهد شد، به دنبال افزایش قدرت خود نخواهد بود، بلکه برتری خود را از طریق تضعیف رقیب جست و جو می کند. با این حال، این رهیافت نیازمند صرف منابع بسیاری است و واضح است که قابلیت اعمال بلند مدت ندارد. اما از طرفی، می تواند مزیت های رقیب را فرسوده کند و مسیر رشد قدرت آن را کاهش دهد یا در بهترین شرایط، آن را از ادامه این مسیر بازدارد.

حوزه دوم به مباحث انضمامی پرداخته است و رهیافت جدیدی را بررسی می کند. این رهیافت، با در نظر گرفتن آمریکا به عنوان قدرت مسلط و چین به مثابه قدرت نوظهور، مدل نظری خود را در دوران چهار رئیس جمهور ایالات متحده به دقت بررسی کرده است. یافته های این تحقیق نشان می دهند که سال های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶ پنجره ای بحرانی برای ایالات متحده است؛ زیرا نوسازی نظامی چین به نقاط عطف کلیدی رسیده است. این رشد نظامی، براساس نظریه واقع گرایی تهاجمی، آمریکا را بر آن می دارد تا در این پنجره زمانی، مانع از قدرت گیری بیشتر چین شود. همچنین، براساس نظریه موازنه تهدید، چین نیات تهاجمی خود را - دست کم در محیط پیرامونی - آشکار کرده؛ از این رو، موازنه تهدید از سوی آمریکا در قبال چین اهمیت یافته است.

وضعیت پس از آن را والتز بهتر از دیگران تبیین می کند. نواقع گرایی، تبلور کامل سیستمی دوقطبی را پیش بینی می کند و آن را با ثبات تر از دیگر سیستم ها، یعنی تک قطبی و چند قطبی، می داند. اینکه این وضعیت دوقطبی به تشکیل دو بلوک اقتصادی و امنیتی مجزا تبدیل خواهد شد یا خیر، با توجه به گسترده بودن روابط اقتصادی چین و آمریکا با یکدیگر و با دیگر کشورهای جهان، همچنان پیش بینی پذیر نیست. به مرور زمان، چهارچوب های تعامل یا تقابل میان دو ابر قدرت، براساس مسائل نوظهور در نظام بین الملل مشخص خواهد شد؛ هر چند این امر فراتر از دامنه این تحقیق است. با این حال، با توجه به پذیرش ایده سرمایه داری از سوی چین، پیش بینی می شود

این دوقطبی جدید، تضاد بنیادینی را که میان شوروی و آمریکا در طول جنگ سرد وجود داشت، تکرار نکنند.

تعارض منافع

تضاد منافع: در انجام مطالعه حاضر هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.
موازن اخلاقی: در انجام این پژوهش تمامی اصول و موازن اخلاقی رعایت گردیده است.
شفافیت داده‌ها: داده‌ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی‌رایت ارسال خواهد شد.
حامی مالی: این پژوهش حامی مالی نداشته است.

منابع

- مورگنتا، هانس جی. (۱۳۷۳). سیاست میان ملت‌ها. مترجم: حمیرا مشیرزاده. تهران: وزارت امور خارجه.
- Al Jazeera. (2025, August 30). Russia, China blast deployment of US 'Typhon' missiles to Japan. <https://www.aljazeera.com/news/2025/8/30/russia-china-blast-deployment-of-us-typhon-missiles-to-japan>
- Ariquilla, J. (1992). Balancing Bandwagoning and Bystanding. Presented at the Annual Meeting of the American Political Science Association Chicago, Illinois.
- Bull, H. (1983). The international anarchy in the 1980s. Australian Journal of International Affairs, 37(3), 127-131.
- Bull, H. (2012). The anarchical society: A study of order in world politics. Bloomsbury Publishing.
- Buzan, B., & Little, R. (1996). Reconceptualizing anarchy: Structural realism meets world history. European Journal of International Relations, 2(4), 403-438.
- Campbell, C., & Salidjanova, N. (2016). South China Sea Arbitration Ruling: What Happened and What's Next?. US-China Economic and Security Review Commission. https://www.uscc.gov/sites/default/files/Research/Issue%20Brief_South%20China%20Sea%20Arbitration%20Ruling%20What%20Happened%20and%20What%27s%20Next071216.pdf
- Car, E. H. (1939). The Twenty Years' Crisis, 1919-1939. Macmillan and Co.
- Carlson, B. G. (2023). US-China strategic competition in each domestic context. In China-US Competition: Impact on Small and Middle Powers' Strategic Choices (pp. 53-81). Cham: Springer International Publishing. https://www.researchgate.net/publication/366779067_US-China_Strategic_Competition_in_Each_Domestic_Context.
- Christensen, T. J., & Snyder, J. (1997). Progressive research on degenerate alliances. American Political Science Review, 91(4), 919-922.
- Churchill, W. (1949). The gathering storm (Vol. 1). Cassell.
- Claude Jr, I. L. (1989). The balance of power revisited. Review of International Studies, 15(2), 77-85.
- Drezner, D. W. (2009). Bad debts: assessing China's financial influence in great power politics. International Security, 34(2), 7-45.
- Duhigg, C., & Bradsher, K. (2012). Apple, America and a squeezed middle class. The New York

Times, 21. <https://www.nytimes.com/2012/01/22/business/apple-america-and-a-squeezed-middle-class.html>

G42. (2025). G42 receives U.S. approval for advanced AI chip exports, enabling full-scale deployment of trusted AI infrastructure [News Release].

Glaser, B. S., & Medeiros, E. S. (2007). The changing ecology of foreign policy-making in China: the ascension and demise of the theory of "peaceful rise". *The China Quarterly*, 190, 291-310.

Haas, E. B. (1953). The balance of power: prescription, concept, or propaganda?. *World politics*, 5(4), 442-477.

House Select Committee on the Chinese Communist Party. (2025, January 23). Moolenaar introduces first bipartisan bill to revoke China's permanent normal trade relations [Press release]. U.S. House of Representatives. <https://selectcommitteeontheccp.house.gov/media/press-releases/moolenaar-introduces-first-bipartisan-bill-revoke-chinas-permanent-normal>.

Ibrahim, N. T. (2025). The Impact of AI on Global Power Shifts: A Case Study of US-China Rivalry. *China Quarterly of International Strategic Studies*, 11(03), 281-309

Ikenberry, G. J. (2008). The rise of China and the future of the West-Can the liberal system survive. *Foreign Aff.*, 87, 23.

Juneau, T. (2024). Saudi Arabia's costly war in Yemen: A neoclassical realist theory of overbalancing. *International Relations*, 1-25.

Kan, S. A. (2008). Taiwan: Appropriating arms sales, 1980-2008 (CRS Report No. R40009). Congressional Research Service.

Kan, S. A., Manyin, M. E., Lum, T. E., & Niksch, L. A. (2001). China-U.S. aircraft collision incident of April 2001: Assessments and policy implications (Report No. RL30940). Congressional Research Service

Levy, J. S. (1989). Theories of general war. *World Politics*, 37(3), 343-374.

Li, M. (2017). A China in transition: The rhetoric and substance of Chinese foreign policy under Xi Jinping. *Asian Security*, 13(2), 103-122.

Macrotrends. (n.d.). China military spending defense budget. Macrotrends. Retrieved November 29, 2025, from <https://www.macrotrends.net/datasets/global-metrics/countries/chn/china/military-spending-defense-budget>.

Mallett, E., & Juneau, T. (2023). A neoclassical realist theory of overbalancing. *Global Studies Quarterly*, 3, 1-12.

Mearsheimer, J. J. (2003). *The tragedy of great power politics* (Updated edition). WW Norton & Company.

Morrison, W. M. (2001). China-U.S. trade issues (Report No. IB91121). Congressional Research Service.

Morrison, W. M. (2009). China-US trade issues (No. CRSRL33536).

Morrison, W. M. (2011). China-US Trade Issues (CRS Report to Congress RL33536). Washington DC: Congressional Research Service. https://www.everycrsreport.com/files/20170826_RL33536_6e141544c6adaa902991b3d96029d2fa2fe025e9.html

Morrison, W. M. (2017, August 26). China-U.S. trade issues (CRS Report No. RL33536). Congress-

sional Research Service. Retrieved from https://www.everycrsreport.com/files/20170826_RL33536_6e141544c6adaa902991b3d96029d2fa2fe025e9.html

Morrow, J. D. (2000). Alliances: Why write them down? *Annual Review of Political Science*, 3, 63–83.

Naval News. (2025, November 7). Chinese navy takes aircraft carrier Fujian into active service in Hainan. <https://www.navalnews.com/naval-news/2025/11/chinese-navy-takes-aircraft-carrier-fujian-into-active-service-in-hainan/>

Pant, H. V. (2012). The US–India nuclear deal: Great power politics versus non–proliferation. In *Handbook of Nuclear Proliferation* (pp. 305–316). Routledge.

Park, J. (2024). AI Competition Amid Expansion of US Export Controls into the Gulf. Middle East Council on Global Affairs, 2. <https://mecouncil.org/publication/ai-competition-amid-expansion-of-u-s-ai-chip-export-controls-into-the-gulf/>

Paul, T. V. (2004). Introduction: The enduring axioms of balance of power theory and their contemporary relevance. In T. V. Paul, J. J. Wirtz, & M. Fortmann (Eds.), *Balance of power: Theory and practice in the 21st century* (pp. 1–25). Stanford University Press.

Poling, G. B. (2020, July 13). How significant is the new U.S. South China Sea policy? Center for Strategic and International Studies. <https://www.csis.org/analysis/how-significant-new-us-south-china-sea-policy>.

PYMNTS. (2025, June 9). Saudi Arabia and UAE vie for Middle East AI supremacy. <https://www.pymnts.com/artificial-intelligence-2/2025/saudi-arabia-and-uae-vie-for-middle-east-ai-supremacy/>

Rest of World. (2025, November 21). U.S. gains in AI race as Gulf nations ditch China for chips. <https://restofworld.org/2025/mideast-us-chip-deal-and-china/>

Reuters. (2025, May 14). U.S. close to letting UAE import millions of Nvidia's AI chips, sources say

Reuters. (2025, November 19). US authorizes export of advanced American semiconductors to companies in Saudi, UAE. <https://www.reuters.com/business/us-authorizes-export-advanced-american-semiconductors-companies-saudi-uae-2025-11-19/>

Schroeder, P. W. (1994). Historical reality vs. neorealist theory. *International Security*, 19(1), 108–148.

Schweller, R. L. (2004). Unanswered threats: A neoclassical realist theory of underbalancing. *International Security*, 29(2), 159–201.

Schweller, R. L. (2014). Unanswered threats: A neoclassical realist theory of underbalancing. In *The Realism Reader* (pp. 265–271). Routledge.

Scobell, A. (2020). Perception and misperception in U.S.–China relations. *Political Science Quarterly*, 135(4), 637–664.

Shivakumar, S., Wessner, C., & Howell, T. (2023). Guardrails” on CHIPS Act Funding to Restrict Investments in China May Restrict Participation in CHIPS Act Incentives. Center for Strategic and International Studies. <https://www.csis.org/blogs/perspectives-innovation/guardrails-chips-act-funding-restrict-investments-china-may-restrict>. <https://www.csis.org/blogs/perspectives-innovation/guardrails-chips-act-funding-restrict-investments-china-may-restrict>.

Singer, J. D., & Small, M. (1968). Alliances aggregation and the onset of war, 1815–1945. In D.

Singer (Ed.), Quantitative international politics. Free Press.

Taliaferro, J. W. (2006). State building for future wars: Neoclassical realism and the resource-extractive state. *Security studies*, 15(3), 464-495.

Taliaferro, J. W. (2006). State-building for peripheral wars: Neoclassical realism and the theory of armed conflict. In S. G. Lobell, N. M. Ripsman, & J. W. Taliaferro (Eds.), *Neoclassical realism, the state, and foreign policy* (pp. xx-xx). Cambridge University Press.

Thannhauser, S., & Luehrs, C. (2015). The human and financial costs of operations in Afghanistan and Iraq. *Lessons Encountered: Learning from the Long War*, 421-440. https://ndupress.ndu.edu/Portals/68/Documents/Books/lessons-encountered/lessons-encountered_AnnexA.pdf

The White House. (2002). *The National Security Strategy of the United States of America*. Washington, DC.

The White House. (2006). *The National Security Strategy of the United States of America*. Washington, DC.

The White House. (2017). *The National Security Strategy of the United States of America*. Washington, DC. <https://trumpwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2017/12/NSS-Final-12-18-2017-0905.pdf>

Tian, N., Fleurant, A., Kuimova, A., Wezeman, P. D., & Wezeman, S. T. (2018). Military expenditure. In *SIPRI Yearbook 2018: Armaments, disarmament and international security*. Stockholm International Peace Research Institute. <https://www.sipri.org/yearbook/2018/04>.

U.S. Department of Defense. (2001). *Quadrennial defense review report*. Washington, DC: Author.

U.S. Department of Defense. (2006). *Quadrennial defense review report*.

U.S. Department of Defense. (2014). *Summary of performance and financial information, fiscal year 2013* (Office of the Under Secretary of Defense (Comptroller)/Chief Financial Officer). Washington, DC: Author. https://comptroller.defense.gov/Portals/45/documents/citizensreport/fy2013/2013_report.pdf

Walt, S. M. (1987). *The origins of alliances*. Ithaca, NY; London: Cornell University Press.

Walt, S. M. (2000). *Keeping the world off balance: Self-restraint and U.S. foreign policy*. SSRN.

Walt, S. M. (2009). Alliance in a unipolar world. *World Politics*, 61(1), 86-120.

Walt, S. M. (2015). *Taming American power: The global response to U.S. primacy*. New York, NY: W. W. Norton & Company.

Waltz, K. N. (1964). The stability of a bipolar world. *Daedalus*, 93(3), xx-xx.

Waltz, K. N. (1979). *Theory of international politics*. Addison-Wesley.

Waltz, K. N. (1996). International politics is not foreign policy. *Security Studies*, 6(1), xx-xx.

Waltz, K. N. (2000). Globalization and American power. *The National Interest*, (59), 46-56.

Waltz, K. N. (2000). Structural realism after the Cold War. *International Security*, 25(1), 5-41.

Wang, J. (2017). How the United States uses the Trans-Pacific Partnership to contain China in international trade. *Chicago Journal of International Law*, 18(1), 355-412. <https://cjil.uchicago.edu/print-ar>

chive/how-united-states-uses-trans-pacific-partnership-contain-china-international-trade

Watson, A. (1987). Hedley Bull, state systems and international societies. *Review of International Studies*, 13(2), xx-xx.

World Trade Organization. (2023). Global value chain development report 2023: Resilient and sustainable GVCs in turbulent times. https://www.wto.org/english/res_e/booksp_e/07_gvc23_ch4_dev_report_e.pdf

Zoellick, R. B. (2005, September 21). Whither China: From membership to responsibility? [Remarks]. National Committee on U.S.-China Relations, New York, NY.